

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΡΟΣ. —
ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

1

“Ενα πρωί του Νοεμβρίου του 18., πριν ακόμα ο ήλιος ανατείλει, δυο άνδρες περίμεναν μπρός στο ταχυδρομείο της μικρής γαλλικής πόλεως Βερνεζόλ. Φαινότουσαν κ’ οι δυο ανυπόμονοι και κάθε τόσο γύριζαν και κύτταζαν πέρα στο δρόμο.

— Ίλέντε ή ώρα, είπε σε κάποια στιγμή ο ένας. “Αν ή πληροφορίες σου είνε ακριβείς, τὸ λεωφορεῖο τοῦ Ρεμι-φεμόν δὲν θ’ ἀργήσῃ νὰ φτάσῃ.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι φτάνει πάντοτε στὶς πέντε, στὶς πεντέμισυ τὸ πολὺ... Τί κρὺο πὺ κάνει! Αὐτὴ ἡ καταραμένη βροχὴ πὺ ἔπεσε τὴ νύχτα ψύχρανε πολὺ τὸν καιρὸ...

— Καὶ μένα τὰ πόδια μου εἶνε παγωμένα... Καλὰ πὺ προβλέψαμε καὶ φορέσαμε βαρεῖα ροῦχα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνο μᾶς προστατεύουν ἀπὸ τὸ κρὺο, ἀλλὰ κι’ ἀπὸ τὰ περίεργα βλέμματα... Γιατὶ ποῖος μπορεῖ νὰ μᾶς ὑποπτευθῇ κάτω ἀπ’ τὰ χωριάτικα αὐτὰ ροῦχα;

— Βέβαια... Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω κρότο ἀμαξιού.

— Δὲν γελάστηκες... Εἶνε τὸ λεωφορεῖο... Φτάνει μόνο νὰ φέρνῃ ἐκείνους πὺ περιμένουμε...

— Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τοὺς φέρνῃ. Μήπως ὅλες ἡ ἐπιχειρήσεις σου δὲν πετυχαίνουν περίφημα; Ὁμολογῶ πὺ εἶσαι ὁ πιὸ τυχερὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀρχηγέ... “Ὅλοι οἱ σύντροφοι σὲ ὑπακούουν τυφλὰ, γιατί ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸ ἐξαιρετικὸ σου πνεῦμα... “Ὅλοι σὲ ἀγαποῦν καὶ σὲ θαυμάζουν. Ξέρεις ὅτι σ’ ἕνα σου μόνο βλέμμα, ὅλοι μποροῦν νὰ γίνουν κομμάτια γιὰ νὰ σ’ εὐχαριστήσουν.

Τὰ βλέμματα τοῦ «ἀρχηγού» ἔλαμψαν περήφανα.

— Θὰ ἰδοῦμε, ἀπάντησε. Εἶπες ὅτι τὸ λεωφορεῖο δὲν ἔχει παρὰ τρεῖς μόνο θέσεις;

— Ναι, τρεῖς θέσεις μέσα καὶ μιὰ δίπλα στὸν ἀμαξᾶ.

— Περίφημα!

— Εἰν’ ἀλήθεια ὅτι τὸ λεωφορεῖο αὐτὸ— ὁ Θεὸς νὰ τὸ κἀνῃ λεωφορεῖο— δὲν εἶνε καθόλου ἀναπαυτικὸ καὶ δὲν ἔχει καμμιά ἀνεσι γιὰ τοὺς ἐπιβάτες.

— Ἐγὼ θ’ ἀρχίσω τὴν κουβέντα μὲ τὸν ἀμαξᾶ.

— Καλὰ, ἀλλὰ σιωπὴ! Ἐφτασε τὸ λεωφορεῖο...

Πραγματικὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ τὸ ἀμάξι ἔφτασε μπροστὰ στὸ ταχυδρομείο. Ὁ ἀμαξᾶς κατέθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του.

— “Ε, Λουκῆ, εἶπε στὸν ἄλλον ἀμαξᾶ, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ λεωφορεῖο ὡς τὸν προσηχὲ σταθμὸ, ἔχω μέσα δυὸ ἐπιβάτες.

— Καλὰ τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

“Ενας ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου βγῆκε γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀλληλογραφία. Συγχρόνως, μέσ’ ἀπ’ τ’ ἀμάξι, ἀκούστηκε μιὰ ἀνδρική φωνὴ πὺ ρωτοῦσε τὸν ἀμαξᾶ:

— Ἐδὼ θὰ κάνουμε σταθμὸ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ λεωφορείου.

“Ενας ἄντρας μετρίου ἀναστήματος, μελαχροινὸς, γριάντια πέντε μὲ σαράντα χρονῶν, κατέθηκε ἀπ’ τὸ ἀμάξι καὶ προσέφερε κατόπιν τὸ χέρι του σὲ μιὰ νέα γυναῖκα, εἰκοσι ὡς εἰκοσιδύο χρονῶν, σὲ κατάστασι ἐγκυμοσύνης προχωρημένης.

“Εφτασε μόνο νὰ τὴν δῇ κανεῖς, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἦταν Εὐρωπαῖα. Ἦταν ὡραία, ἀλλὰ εἶχε μιὰ καλλὸν παρὰδοξη, ἐξωτική.

Στὸ πρόσωπό της εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ κεχριμπαριού, τὰ χεῖλη της ἦσαν κατακόκκινα καὶ τὰ μάτια της μαύρα, γλυκύτατα, βελουδένια, γεμάτα μιὰ ἀνέκφραστη τρυφερότητα.

Μόλις κατέθηκε ἀπ’ τὸ λεωφορεῖο, ὁ συνοδὸς της τὴν ἔπῃρε ἀπ’ τὸ μπράτσο καὶ τὴν κύτταξε ἀνέσυχος.

— Πὺ εἶσαι ἀγαπημένη μου Ζελιμά; τὴ ρώτησε σὲ μιὰ

γλώσσα ἀγνωστῇ.

“Εκείνη προσήλωσε ἐπάνω του τὰ γλυκά της μάτια πὺ ἔλαμπαν σὰν διαμάντια.

— Πολὺ καλὰ, περίφημα, τοῦ ἀπάντησε.

— Ἴσως... Ἀλλὰ φοβᾶμαι πολὺ ὅτι τὰ μακρυνὸ αὐτὸ ταξίδι σὲ κούρασε κι’ ὅτι ἡ δυνάμεις σου ἐξαντλήθηκαν... Δὲν ἔπρεπε νὰ σ’ ἀκούσω! Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ εἶχα κάνει καλύτερα ἂν σ’ ἄφηνα στὸ Παρίσι...

— Στὸ Παρίσι, μόνῃ μου! τὸν διέκοψε ἐκείνη μὲ ζωηρὴ φωνή. “Αν τὸ ἔκανες αὐτὸ, ἐπιστρέφοντας θὰ μ’ εὕρισκες πεθαμένη.

— Παιδί!.. εἶπε ὁ σύντροφός της.

— “Ὀχι! “Ὀχι! ἐξακολούθησε ἐκείνη. Δὲν μπορῶ νὰ χωριστῶ ἀπὸ σένα, θέλω νὰ εἶμαι μαζί σου πάντοτε...

— “Ἀκουσε, Ζελιμά... Ἐχουμε νὰ κάνουμε ἀκόμα τριῶν ὡρῶν δρόμο μὲ τὸ λεωφορεῖο κι’ ἔπειτα θὰ περπατήσουμε κάπου μιὰ ὥρα γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ Βλαινκούρ...

— “Ε, λοιπόν;

— Εἶσαι κουρασμένη... Μποροῦμε νὰ μείνουμε ἔδῳ ὡς αὔριο καὶ φεύγουμε μὲ τὸ αὐριανὸ λεωφορεῖο. Δὲν ξέρω τί ἔχω, ἀλλὰ ἕνα προαίσθημα μοῦ λέει ὅτι κάποιος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ.

— “Ὀχι, ἀπάντησε ἡ Ζελιμά, ἂς πᾶμε ἐκεῖ πὺ σὲ καλεῖ τὸ καθήκον σου. “Ὅπως κι’ ἐσὺ, ἔτσι κι’ ἐγὼ βιάζομαι νὰ φτάσω καὶ ἤθελα ἀπὸ τώρα νὰ ξέρω...

“Ενας στεναγμὸς διέκοψε τὴν κουβέντα της.

— Θὰ τὰ μάθουμε ὅλα, ἀγαπημένη μου Ζελιμά. Μήπως μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μάθουμε τί ἔγινε ἡ γυναῖκα πὺ στάθηκε γιὰ σένα δευτέρῃ μητέρα, δὲν ἀποφασίσαμε ν’ ἀφήσουμε τὴν πατρίδα σου, τὴ χώρα τοῦ ἡλίου καὶ τῶν λουλουδιῶν καὶ νάρθοῦμε στὴ Γαλλία; “Ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ σένα ἀκόμη, ἀγαπημένη μου, καὶ τὴ μικρὴ μου περιουσία τὰ χρωστῶ στὸν μαρκήσιο, ὁ ὁποῖος ἦταν φίλος μου καὶ προστάτης μου. Ἀλλοίμονο, ὅμως! δὲν ὀπάρχει πειὰ ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς!... Τὸ καράβι πὺ τὸν ξανάφερνε στὴν πατρίδα του ναυάγησε κι’ ἐκτὸς ἀπ’ αὐτὸν, καὶ τριάντα ναῦτες βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο στὸν ὠκεανό... Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του, τὸ παιδί του, πὺ βρίσκονται, τί ἀπόγιναν; Γιὰ νὰ τοὺς ξαναβρῶ, θὰ προσπαθίσω τὰ πάντα, δὲν θ’ ἀψηφίσω κανένα ἐμπόδιο... Δὲν θ’ ἀναπαυθῶ ὡς τὴν ὥρα πὺ θὰ κατορθώσω νὰ μάθω τί ἀπόγινε ἡ σύζυγος τοῦ φίλου καὶ προστάτου μου. Γιατὶ τέλος πάντων ἐλπίζω ν’ ἀνακαλύψουμε κάποιον ἵχνο στὸ χωριὸ Βλαινκούρ, ὅπου, καθὼς πληροφορήθηκα, ἡ μαρκησία ἔμεινε ἀρκετὸ καιρὸ.

— Πολυαγαπημένη καὶ καλὴ μου Λουκία! ψιθύρισε ἡ νέα γυναῖκα ἀναστενάζοντας.

“Επειτα, ὑψώνοντας τὴ φωνή της, πρόσθεσε:

— “Ὀχι, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πέθανε... Μιὰ μυστικὴ φωνὴ μέσα μου μοῦ λέει ὅτι ζῇ ἀκόμα... “Ὅτι ζῇ, ἀλλὰ εἶνε πολὺ δυστυχισμένη καὶ περιμένει ἀπὸ μᾶς τὴν ἀπολύτρωσί της... “ὦ! καὶ τὴ ζωὴ μου θάδινω γιὰ νὰ τὴν ξανάβρῃ καὶ γιὰ νὰ αἰσθανθῶ πάλι στὸ μέτωπό μου, ὅπως ἄλλοτε, τὰ θερμά της φιλήματα... Δὲν πρέπει ν’ ἀργοπορήσουμε ἔδῳ καθόλου! Πρέπει νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μᾶς πρὸς τὸ Βλαινκούρ. “Ὀχι, δὲν πρέπει νὰ διανυκτερεύσουμε ἔδῳ.

— ν τῷ μεταξύ, οἱ δυὸ ἄνδρες πὺ φοροῦσαν χωριάτικα ροῦχα ἐξέταζαν μὲ περιέργεια τὸ νερὸ ζεῦγος, ἀπὸ ἀπόστασι μερικῶν βημάτων. Συγχρόνως παρακολουθοῦσαν τὴν κουβέντα τους, ἀλλὰ ὁ κόπος τοὺς πῆγαινε χαμένος. Ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπὸ τοὺς δυὸ, αὐτὸς πὺ ὁ ἄλλος τὸν εἶχε ἀποκαλέσει «ἀρχηγό», ἔνοιωθε βαθὺ πείσμα, μὴν μπορῶντας νὰ καταλάβῃ τὴ γλώσσα πὺ μιλοῦσαν.

Ἦταν αὐτὸς ἀναστήματος μᾶλλον χαμηλοῦ καὶ ἀρκετὰ

παχύς, με κεφάλι γίγαντος φαλακρό, που πλάταινε από πάνω. Είχε χαρακτηριστικά χονδροειδή και μάτια μικρά και κίτρινα.

Λεγόταν Βλαιρώ και ήταν τριάντα περίπου χρονών. Κατοικούσε στο Παρίσι, στην οδό Βασιλέως της Σικελίας, όπου είχε για τους τύπους ένα γραφείο προμηθειών. Έργαζόταν όμως πάντοτε στο σκότος, αναλαβαίνοντας κάθε είδους υποθέσεις καταχθόνιες και μυστηριώδεις. Ήταν φιλόδοξος και πολύ τολμηρός και το μοναδικό όνειρο της ζωής του ήταν να γίνει εκατομμυριούχος. Ήταν πρόθυμος για κάθε έγκλημα, φτάνει να πληρωνόταν καλά.

II

Ο άμαξας πήρε τις έπιστολές απ' το ταχυδρομείο, τις έβαλε κάτω από το κάθισμά του και, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στο λεωφορείο και στ' αλόγα, φώναξε με θραχινή φωνή:

— "Ολα είν' έτοιμα!... Φεύγουμε!

Αμέσως η Ζελιμά με το σύζυγό της κι' ο Βλαιρώ με το σύντροφό του πλησίασαν στο άμαξι. Οι δυο τελευταίοι μάλιστα, κάνοντας ότι δεν βλέπουν πώς υπήρχαν κι' άλλοι έπιβάται, μπήκαν μέσα κι' έπιασαν τις δυο θέσεις. Έτσι δεν απόμεινε παρά μια θέση ακόμα μέσα για την Ζελιμά. Ο σύζυγός της ήταν αναγκασμένος να καθήση πλάι στον άμαξά.

Αυτό τον δυσαρέστησε πολύ, όταν ξεαφνα ο σύντροφος του Βλαιρώ του παραχώρησε τη θέση του λέγοντάς του:

— Με συγχωρείτε, αλλά δεν πρέπει να σας χωρίσουμε από τη σύζυγό σας... Μπορώ να καθήσω εγώ πλάι στον άμαξά...

Κι' έπειδή ο άγνωστος έτοιμάστηκε να τον ευχαριστήσει, πρόσθεσε:

— Αφήστε, δεν αξίζει τον κόπο... Αν και χωρικός, ξέρω ότι πρέπει να σεβόμαστε το ωραίο φύλο.

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ανέθηκε και καθήση πλάι στον άμαξά.

Το άμαξι ξεκίνησε αμέσως κι' έπειτα από μερικές στιγμές θρισκόταν έξω από το Βαρνεζόλ.

Ο Βλαιρώ, με το καπέλλο του χαμηλωμένο μπρός στα μάτια του, έρριχνε κρυφά βλέμματα στους συνταξιδιώτες του.

— Μήπως η κυρία στενοχωριέται; ρώτησε ξεαφνα. Αυτά τ' άμαξια είνε τόσο μικρά και άβολα... Έλατε πιό δώ, κύριε, για να μείνη αρκετός πος για την κυρία σύζυγό σας.

— "Ω! ευχαριστώ, είστε πολύ καλός, απάντησε ο σύζυγος της Ζελιμά.

Αλλά κι' εκείνη τον ευχαρίστησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο. "Ετσι ο Βλαιρώ πέτυχε αυτό που ήθελε: να πιάση κουθέντα με το άνδρόγυνο.

— Τί διαβολόκαιρος! είπε σέ λίγο. "Ο άνεμος φυσάει δυνατός κι' άρχισε κιόλας να θρέχη... "Ασχημο να ταξιδεύη κανείς με τέτοιο καιρό... Αλήθεια, είστε από τα μέρη μας, κύριε;

— "Οχι, έρχομαι για πρώτη φορά στη Λωραίνη.

— Κι' έρχόσαστε από μακριά;

— Ναι, από πολύ μακριά.

— Είστε όμως Γάλλος, δεν είν' έτσι; Σας αναγνώρισα από την όμιλία σας.

— Ναι, γεννήθηκα στα περίχωρα του Παρισιού, μα ήμουν πολύ νέος όταν έφυγα από την πατρίδα μου.

— Και πού πηγαίνετε, αν επιτρέπετε;

— Πηγαίνω στο Βλαινκούρ.

— Τί σύμπτωσις! Κι' εγώ εκεί πηγαίνω.

— Είστε από το Βλαινκούρ;

— Ναι, εκεί γεννήθηκα. Είν' ένα ωμορφο μικρο χωριό, χτισμένο στους πρόποδες του βουνού. Αλλά πολύ μελαγχολικό.

— Υπάρχει εκεί κοντά κάποιος πύργος;

— Μάλιστα, υπάρχει ένας πύργος μισοερειπωμένος. Αλλά, βρίσκεται τόσο μακριά από το χωριό, ώστε ο ιδιοκτήτης του ούτε τον έπισκέπτεται ποτέ.

Ο συνοδός της την έπηρε απ' το μπράτσο και την έκύτταξε...

— Είνε λοιπόν άκατοίκητος.

— Σχεδόν. Μένει μόνο εκεί ο θυρωρός, ο οποίος τον φυλάει... Μα την αλήθεια, ο άνθρωπος αυτός ξέρει πολύ περίεργα πράγματα... Αλλά είνε σχεδόν άγριος, άπλησιastos. Δεν μπορείς να του πάρης ούτε λέξι από το στόμα.

Ο σύζυγος της Ζελιμά ανασκίρτησε μόλις άκουσε αυτά τα λόγια και ρώτησε:

— Μπορεί κανένας να τον δη;

— "Α! όχι εύκολα... Είν' άγριος όπως σας είπα... Φαίνεται ότι φοβάται τους άλλους ανθρώπους. Πρό έτών συνέβησαν, φαίνεται τρομερά πράγματα στον πύργο... Τί όμως άκριβώς, κανείς δεν τ' άμαθε... Η ιστορία, αυτή έμεινε μυστηριώδης και σκοτεινή... Ο γέρο θυρωρός τ' άξέρει όλα, αλλά δεν λέει τίποτε σέ κανένα. Κι' έδω που τ' άλέμε με ταξύ μας, μου φαίνεται πως έχει λόγους για να τ' κρατάη μυστικά... Είνε πολύ δύσπιστος και δεν μιλάει σέ κανένα, από φόβο μήπως του κάνουν περίεργες έρωτήσεις... "Όσο για μένα, μ' ευγνωμονεί για μια έκδούλευσι που του έκανα άλλοτε και κουβεντιάζει καμμιά φορά μαζί μου... Είμαι μάλιστα βέβαιος ότι για μένα θ' άκανε ό,τι άρνιέται σ' όλους τους άλλους... Μα τί σας ενδιαφέρουν όλ' αυτά; Σας τ' άλέω μόνο για να περνάη η ώρα. Κι' έχετε κανένα στενό συγγενή σας στο Βλαινκούρ;

— "Οχι, απάντησε ο άγνωστος, δεν ξέρω κανένα στο Βλαινκούρ.

— Τότε θα πηγαίνετε για υποθέσεις, ρώτησε ο Βλαιρώ.

— Άκούστε, είπεν ο ξένος, δεν έχω καμμιά αίτια να σας τ' άκρύψω... Πηγαίνω στο Βλαινκούρ με την έλπίδα να συγκεντρώσω μερικές πληροφορίες...

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, κύριε, να σας φανώ χρήσιμος. Άκούστε: Τρό πέντε ή έξη χρόνων, μια γυναίκα έμενε στον πύργο του Βλαινκούρ για τον όποιο μιλούσατε πρό όλίγου.

— Μάλιστα! Μια νέα ως είκοσιδύο χρόνων, ξένη, Άγγλιδα ή Άμερικανίδα, δεν ξέρω άκριβώς... Αλλά ωραία σαν άγγελος, κάτασπρη, με μεγάλα μάτια και ωραία κατάρμαυρα μαλλιά.

— Άκριβώς! Την είδατε;

— Ναι, μια φορά, τυχαίως... Μια μέρα με είχαν προσκαλέσει στον πύργο, δεν θυμάμαι πειά για ποιά αίτια. Τότε την συνήντησα στον κήπο...

— Της μιλήσατε;

— "Οχι, δεν είχα τ' θάρρος... Αλώς μόνο την έχαιρέτησα. Εκείνη όμως, μόλις με είδε, έφυγε θιαστικά.

— Λοιπόν, κύριε, γι' αυτή τη γυναίκα πηγαίνω στο Βλαινκούρ.

— Δεν βρίσκεται πειά στον πύργο;

— "Οχι, δεν είνε πειά εκεί...

— Ξέρουνε πού πήγε; Τί άπόγινε;

— "Ός προς αυτό, κύριε, δεν είμαι σέ θέση να σας πω τίποτε... Και κανένας στο Βλαινκούρ δεν είνε πληροφορημένος καλύτερα από μένα...

Ο ξένος έγειρε μελαγχολικά τ' κεφάλι του.

— "Ισως ο φύλακας του πύργου ξέρει τίποτε, ψιθύρισε σέ λίγο.

— "Ισως... Καθώς σας είπα, ο γέρο Σταφυλάς — έτσι τον λένε — ξέρει πολλά πράγματα... απάντησε ο Βλαιρώ.

— "Όταν πρό όλίγου είπατε ότι συνέβησαν τρομερά πράγματα στον πύργο, έννοούσατε σχετικά με τη νέα, για την όποια μιλούμε;

— Μάλιστα.

— Τότε σας παρακαλώ, πείτε μου ό,τι ξέρετε...

— Υπέθεσαν πολλά τότε, αλλά δεν είνε τίποτε θετικό. Για να σας ευχαριστήσω, θ' σας διηγηθώ τί έλεγαν στο χωριό την έποχή εκείνη, γιατί σήμερα πειά ξεχάστηκαν όλα.

— Σας άκούω...

Ο Βλαιρώ έσκυψε τότε προς τον ξένο και του είπεν με σιγανή φωνή:

— Μπροστά στην κυρία δεν μπορώ...

— "Α! μπορείτε να μιλήσετε άφοβα... Η κυρία μου δεν ξέρει γαλλικά...

— Τότε τ' άπράγμα διαφέρει, γιατί φοβόμουν μήπως την τρομάξω...

— Είπε τόσο τρομαχτικά λοιπόν αυτά που πρόκειται να μου διηγηθήτε; ρώτησε ο ξένος χλωμιάζοντας.

— Όπως τὰ διηγούνται, κύριε... Έγώ δὲν ἐπιβεβαιώνω τίποτε. Αρχίζω: Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καθὼς ἔλεγαν, ἀνῆκε σὲ μιὰ μεγάλη καὶ πᾶμπλουτη ξένη οἰκογένεια. Ἄλλοι ἰσχυρίζονται πὼς ὁ πατέρας τῆς εἶνε πᾶμπλουτος τραπεζίτης ἢ ἐφοπλιστὴς, ἄλλοι πάλι βεβαιώνουν πὼς εἶνε πρίγκηψ ἢ μέγας δούξ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ νέα αὐτῇ, λησμονώντας τὴν ὑψηλὴ τῆς θέσι καὶ τὸ σεβασμὸ πού χρωστοῦσε στὴν οἰκογένειά τῆς, ἀγάπησε μὲ πάθος ἕναν ὑπηρετὴ τοῦ πατέρα τῆς.

Ὁ ξένος ἀνασήκωσε παράδοξα τοὺς ὠμούς του κι' ἕνα ἀλλόκοτο χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη του.

Καὶ ὁ Βλαῖρῳ ἐξακολούθησε:

— Μεγάλῃ ἀπελπισίᾳ κυρίευσε τοὺς γονεῖς τῆς ὅταν τὸ ἔμαθαν αὐτό. Γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ σκάνδαλα καὶ νὰ σώσουν τὴν τιμὴ τους, ἀπομάκρυναν τὴν κόρη τους καὶ τὴν ἔστειλαν στὴ Γαλλία. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἔκαναν μιὰ νέα ἀνακάλυψι: ἡ κόρη τους ἦταν ἔγκυος.

Ὁ ξένος ἀνασκήρτησε.

— Νέες δυσκολίες, ἐξακολούθησε ὁ Βλαῖρῳ. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἀπομονώσουν ἐντελῶς, νὰ τὴν κρύψουν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου... Γι' αὐτὸ διάλεξαν τὸν παλιὸ πύργο τοῦ Βλαινκούρ, στὸν ὁποῖο ὠδήγησαν τὴν κόρη τους μαζὺ μὲ μιὰ ἄλλῃ γυναῖκα γιὰ νὰ τὴν ὑπηρετῇ. Ἐταῖ ἡ δυστυχισμένη νέα θρέθηκε φυλακισμένη, γιὰτὶ μόνο στὸν κῆπο εἶχε τὴν ἀδεια νὰ περπατῇ. Καὶ τότε συνέβη κάτι ἀκόμα πιὸ θλιβερό: Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὶς στενοχώριες, τὴ θλίψι, τὴ ντροπὴ τῆς, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ νέα ἔχασε τὰ λογικὰ τῆς.

— Ὡ! ἔκανε ὁ ἀγνωστος.

— Μάλιστα, κύριε, τρελλάθηκε... Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἔφτασε κ' ἡ κρίσιμη στιγμή: ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα παιδί.

— Ἀρσενικό;

— Ἀ, ὅσο γι' αὐτὸ, δὲν ξέρω...

— Πῶς; Ἡ γέννησις δὲν ἐδηλώθηκε;

— Περιμένετε λίγο... Λίγες στιγμὲς μετὰ τῆς γέννησις τοῦ παιδιοῦ, ἡ μητέρα, τὴν ὁποία δυστυχῶς εἶχαν ἀφήσει γιὰ ἕνα λεπτὸ μόνον, κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ κρίσι τῆς τρέλλας τῆς. Πῆδηξε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς κι' ἀρπάζοντας τὸ παιδί τῆς ἀπὸ τὰ πόδια, τὸ χτύπησε σ' ἕνα τραπέζι καὶ τοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι.

Ὁ ξένος ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! φώναξε. Αὐτὸ δὲν ἔγινε ποτέ... Ἡ ἀλήθεια εἶνε διαφορετικὴ... Ἐξαφάνισαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν μητέρα, γιὰ νὰ τῆς κλέψουν τὸ παιδί.

Μιὰ γρήγορη λάμψι πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Βλαῖρῳ, ὁ ὁποῖος, ἔπειτ' ἀπὸ

νος. Ἀλλὰ μοῦ εἶνε εὐκολώτατο ν' ἀποδείξω πὼς εἶπαν ψέματα!

— Φτάνει νὰ παρουσιάσετε τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου! εἶπεν ὁ Βλαῖρῳ.

— Αὐτὸ τὸ συμβόλαιο τὸ ἔχω, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα σπουδαῖα ἔγγραφα.

— Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε, νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ ταξιδεύετε μαζὺ μὲ τόσο σπουδαῖα ἔγγραφα.

Ὁ ξένος χαμογέλασε.

— Μὴ φοβάστε, ἀπάντησε στὸν Βλαῖρῳ, δὲν τὰ ἔχω μαζὺ μου. Ἀπὸ φόβο μήπως τὰ χάσω ἢ μήπως μοῦ τ' ἀρπάξουν, τὰ ἔφησα στὸ Παρίσι.

«Καλὸ εἶνε νὰ τὸ ξέρουμε κι' αὐτὸ», εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Βλαῖρῳ.

Καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ ἐπρόσθεσε:

— Πῶς συνέβη νὰ μὴν ἀπευθυνθῇτε ὡς τώρα στὴν ἀστυνομία;

— Σπουδαῖοι λόγοι μ' ἐμπόδισαν νὰ τὸ κάνω αὐτό... Κοντὰ στὸν ἐνοχὸ ὑπάρχουν κι' ἀθῶοι κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, θὰ ἤθελα νὰ ἔρῳ πρῶτα τὴν γυναῖκα καὶ νὰ μάθω ἂν τὸ παιδί ζῇ.

Ὁ ξένος σῶπασε λίγο κι' ἔπειτα ξανάπε:

— Πρέπει νὰ δῶ τὸ φύλακα τοῦ πύργου! Αὐτὸς μόνο θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ μοῦ δώσῃ πολὺτιμες πληροφορίες... Ὡ! ὅσο κι' ἄγριος κι' ἂν εἶνε, θὰ κατορθώσω νὰ λύσω τὴ γλῶσσα του. Θὰ τὸν ἀπειλήσω!

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι μὲ τὶς ἀπειλὲς δὲν θὰ κατορθώσετε τίποτε...

— Τότε τί μὲ συμβουλεύετε σεῖς νὰ κάνω;

Ὁ Βλαῖρῳ σκέφτηκε λίγο κι' ἔπειτα ἀπάντησε.

— Θα ἦταν πραγματικὰ κρίμα νὰ κάνατε ἕνα τόσο μακρυνὸ ταξίδι χωρὶς ἀποτέλεσμα... Θὰ σᾶς βοηθήσω ὅμως ἐγὼ ὅσο μπορῶ...

— Ἀ, κύριε...

— Εἶνε περιττὸν νὰ μ' εὐχαριστήσετε... Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ὑποχρέωσι νὰ βοηθῇ τοὺς ὁμοίους του... Ἀκούστε: ὁ φύλακας τοῦ πύργου ἔχει ἕνα ἐλάττωμα: τοῦ ἀρέσει νὰ πίνῃ... Δὲν ἔχει ὅμως πάντα χρήματα γιὰ ν' ἀγοράζῃ τὰ πιστά που λατρεύει... Ἐταῖ, ὁ μόνος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ τὸν κάνῃ κανεὶς νὰ μιλήσῃ, εἶνε νὰ τοῦ δώσῃ χρήματα γιὰ νὰ τ' ἀγοράσῃ...

— Ἐχετε δίκην... Θὰ τοῦ θάλω διακόσια - τριακόσια φράγκα στὸ χέρι...

— Ὡραία! Πρέπει ὅμως νὰ τὸν δῶ ἐγὼ πρῶτα καὶ νὰ τὸν προετοιμάσω νὰ σᾶς δεχτῇ... Θὰ ἰδῶ τὶς διαθέσεις του κι' ἂν μοῦ φανῇ εὐκολὸς θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἀμέσως. Πού θὰ σᾶς θρῶ;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα...

— Σκοπεύετε βέβαια νὰ μείνετε στὸ ξενοδοχεῖο;

— Μάλιστα.

— Τότε, ἐπειδὴ ἕνα μόνο ξενοδοχεῖο ὑπάρχει στὸ χωριό, θὰ σᾶς θρῶ εὐκολά. Ἀλλὰ μὲ συγχωρήτε, δὲν μοῦ εἶπατε τὸ ὄνομά σας...

Ὁ ξένος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ ἀνοίξε.

Ὁ Βλαῖρῳ ἔρριξε μέσα ἕνα ἀδιάκριτο βλέμμα κ' εἶδε μερικά τραπεζογραμμάτια καὶ διάφορα ἔγγραφα.

«Ἱερήφημα!» σκέφτηκε.

— Ὡραῖο κι' αὐτό! εἶπεν ὁ ξένος. Ἐξέχασα τὰ μπιλιέττα μου... Ὀνομάζομαι Κάρολος Σεβρὺ, κύριε...

— Κι' ἐγὼ Κάρολος Κορνιφέρ... Ἀλλὰ νὰ, φτάνουμε στὴν Βερζεβίλ, ἀπ' ὅπου θὰ ξεκινήσουμε γιὰ νὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια στὸ Βλαινκούρ. Εὐτυχῶς πού ἔπαψε ἡ θροχὴ...

— Πόσο ἀπέχει ἀπ' τὴν Βερζεβίλ τὸ Βλαινκούρ;

— Τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἂν πᾶμε ἀπὸ τὰ ἔλατα, ἀπὸ ἕνα δρόμο πού ξέρω ἐγὼ.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφταναν στὴν Βερζεβίλ. Ἡ ὥρα ἦταν δέκα περίπου, ὅταν οἱ τέσσερες ταξιδιωτὲς κατέθηκαν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο. Ὁ Κάρολος Σεβρὺ πῆρε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸν ταξιδιωτικὸ του σάκκο, πρόσφερε τὸ ἄλλο στὴ Ζελιμά κι' ἀκολούθησε τὸν Βλαῖρῳ, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς χρησίμευε ὡς ὁδηγός.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἡ σούζυγος: Τὸ καπέλλο μου δὲν σ' ἀρέσει; Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει!... Ἐχω γοῦστο κι' ἐσύ δὲν ἔχεις!

Ὁ σούζιγος: Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... Ἀπόδειξις ὁ γάμος μας!

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου, κύριε; Μοῦ φαίνεται ὅτι ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς νέας.

— Ἴσως... εἶπεν ὁ ξένος. Ἐν πρώτοις, ἡ νέα πού εἶδατε στὸν πύργο τοῦ Βλαινκούρ δὲν ἦταν δεσποινίς, ἀλλὰ χήρα. Παντρεμένη πρὸ δεκαοχτῶ μηνῶν, εἶχε χάσει κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ σύζυγό τῆς.

— Ὡστε αὐτὰ πού διηγούνται;

— Εἶνε ὅλα γεννήματα τῆς φαντασίας, τίποτε ἄλλο.

— Κ' ἡ ἱστορία τῆς τρέλλας;

— Αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶνε ἀληθινή.

— Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ φυλακίσουν τὴ χήρα;

— Σᾶς τὸ εἶπα: γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὸ παιδί.

— Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Βλαῖρῳ. Γιατὶ νὰ ἐξαφανίσουν τὸ παιδί; Μὲ ποῖο σκοπό;

— Μὲ τί σκοπό; Μὰ γιὰ ν' ἀρπάξουν τὴν κληρονομία τοῦ πατέρα του, πού ἦταν πολυεκατομμυριούχος. Γίρην γεννηθῇ ἀκόμα τὸ παιδί, τὴν εἶχαν ἀρπάξει κιόλας. Εὐτυχῶς ὅμως πού θρίσκομαι ἐδῶ!... Θὰ καταγγείλω αὐτὸ τὸ ἔγκλημα στὰ δικαστήρια καὶ οἱ ἐνοχοὶ θὰ ἀποκαλυφθοῦν καὶ θὰ τιμωρηθοῦν ὅπως τοὺς ἀξίζει.

Ἐνα ἀπαίσιο χαμόγελο φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Βλαῖρῳ.

— Εἶπαν ὅτι ἡ νέα δὲν ἦταν παντρεμένη, ἀλλ' ἀπλῶς ἐρωμένη τοῦ ὑποτιθεμένου συζύγου τῆς, ἐξακολούθησε ὁ ξέ-